

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/164/2018
Identifikačné číslo spisu:	7508201143
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:7508201143.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne AGRO OR, s.r.o., so sídlom v Gyňove, Hospodársky dvor Gyňov 193, IČO: 36 568 732, zastúpenej advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou, so sídlom v Košiciach, Čajakova 5, proti žalovaným 1/ ORAČ, spol. s r.o. (ex offio vymazanej z obchodného registra dňa 26. apríla 2013), naposledy so sídlom v Kechneci 132, IČO: 36 590 789, 2/ Všeobecná úverová banka, a.s., skrátenej názov: VÚB, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 11C/31/2008, o dovolaní žalovanej 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. marca 2015 sp. zn. 4Co/153/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému 2/ v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom (v poradí druhým) z 29. júna 2012 č.k. 11C/31/2008-311 vo výroku I určil, že záložná zmluva č. XXXX/XXXX ZZ o zriadení záložného práva na pohľadávky z účtu, na základe ktorej bolo zriadené záložné právo na všetky existujúce a budúce pohľadávky z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, zaregistrovaná do Notárskeho centrálného registra záložných práv pod č.k. X. dňa 23. augusta 2007, uzatvorená medzi žalovanou 1/ a žalovanou 2/, je voči žalobcovi neúčinná; vo výroku II žalobu voči žalovanej 1/ zamietol s tým, že rozhodnutie o trovách konania si ponechal na samostatné rozhodnutie do 30 dní po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 42a ods. 1 a ods. 5 Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že žalobkyňa je aktívne legitimovaná na podanie žaloby, pretože je veriteľom dlžníka (žalovanej 1/) na základe rozhodnutia - platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Košice - okolie dňa 9. augusta 2007 sp. zn. 10 Rob 401/2007, ktorým bola žalovaná 1/ zaviazaná zaplatiť žalobkyni sumu 1 773 373,50 Sk s príslušenstvom. Žalovaná 1/ výšku dlhu nenamietala, túto výšku namietal len svedok A. H. st., ktorý bol spoločníkom v spoločnosti ORAČ, spol. s r.o. do 4. júla 2008. Súd mal za to, že výška dlhu sa nezmenila, a zo strany žalovanej 1/ neprišlo ani k čiastočnému

plneniu. A. H. st., ktorý bol v čase uzavretia predmetného právneho úkonu spoločníkom žalovanej 2/ (poznámka dovolacieho súdu správne má byť žalovanej 1/), tento úkon urobil preto, lebo radšej chcel zaplatiť peniaze banke (žalovanej 2/) ako súdnemu exekútorovi, ktorý vymáhal dlh pre žalobkyňu. Týmto jednoznačne potvrdil, že konal s úmyslom zmať platbu veriteľovi - žalobkyni tým, že uzavrel so žalovanou 2/ predmetný právny úkon. Súd mal za to, že zákon nevyžaduje, aby druhá strana, t.j. žalovaná 2/ vedela o úmysle žalovanej 1/. V konaní bolo preukázané, že v danom prípade bola splnená podmienka § 42a ods. 5 písm. b/ Občianskeho zákonníka, keď dlžník - žalovaná 1/ prevzala bez ekvivalentného plnenia ručiteľský záväzok a tým došlo k zmareniu zaplatenia pohľadávky žalobkyne. Žalovaná 2/, prevzatím záväzku žalovanou 1/ bez ekvivalentného plnenia, získala prospech tým, že pohľadávku, ktorá pozostávala z nezaplatenej pôžičky treťou osobou - A. H., ml., by bola uhradená z finančných prostriedkov žalovanej 1/, ktorými mala splatiť dlh žalobkyni na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, a tým bola zmarená možná platba žalobkyni, preto súd určil, že právny úkon - záložná zmluva č. XXXX/XXXX ZZ o zriadení záložného práva na pohľadávky účtu, na základe ktorej bolo zriadené záložné právo na všetky existujúce a budúce pohľadávky z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX zaregistrovanej do Notárskeho centrálného registra záložných práv pod č. k. X. 23. augusta 2007 uzatvorená medzi žalovanou 1/ a žalovanou 2/ je voči žalobkyni neúčinná. Súd posudzoval odporovateľnosť predmetného právneho úkonu podľa zákona č. 218/2000 Z.z., účinného od 1. augusta 2000, ktorým bol doplnený § 42a ods. 5 Občianskeho zákonníka. Podľa uvedeného ustanovenia je pasívne legitimovaný ten, kto mal z tohto právneho úkonu prospech. Súd dospel k záveru, že žalovaná 1/ prospech z daného právneho úkonu nemala, pričom z uvedeného právneho úkonu získala žalovaná 2/, ktorá mala získať finančné prostriedky, ktoré požičala A. H. ml., ktorý si svoju povinnosť nesplnil a dlh nesplácal. Keďže žalovaná 1/ z predmetného právneho úkonu nezískala žiaden prospech, nebola pasívne vecne legitimovaná v konaní, a preto súd žalobu voči nej zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p. ponechal na samostatné rozhodnutie.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej 2/ rozsudkom z 24. marca 2015 sp. zn. 4Co/153/2012 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vyhovujúcim výroku, potvrdil (§ 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. c/, d/, a f/ O.s.p. nie sú naplnené. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a na tieto v podrobnostiach poukázal. Odvolací súd navyše uviedol, že žalovaná 2/ v odvolaní poukazovala na okolnosti, ktoré boli predmetom dokazovania už na súde prvej inštancie, a s ktorými sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadal v dôvodoch rozhodnutia danej veci, a preto jej odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa podrobne vysporiadal s odvolacími námietkami žalovanej 2/. Uviedol, že pokiaľ ide o aktívnu legitimáciu v konaní o neúčinnosti právneho úkonu, táto prislúcha ktorémukoľvek veriteľovi, ktorý bol ukrátený napadnutým právnym úkonom za predpokladu, že má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku. Podľa názoru odvolacieho súdu výklad a aplikácia práva - ustanovenia § 42 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí v prvom rade naplňovať jeho účel, ktorým je najmä zabezpečenie občianskoprávnej ochrany veriteľa pred právnymi úkonmi jeho dlžníka, v prípade, že k ukráteniu veriteľa týmito právnymi úkonmi dlžníka dôjde. Preto nie je na mieste, aby posudzovanie aktívnej legitimácie v konaní o neúčinnosti právneho úkonu bolo prísne formálne viazané, nad rámec existencie pohľadávky veriteľa v už vymedzenom zmysle vymáhateľnej pohľadávky, na splnenie ďalšej podmienky spočívajúcej v existencii pohľadávky, ktorá môže byť (reálne) v občiansko-súdnom konaní priznaná. Odvolací súd pre úplnosť poznamenal, že v danom prípade veriteľ mal preukázateľne voči dlžníkovi nielen vymáhateľnú, ale aj vykonateľnú pohľadávku, ktorá mu bola priznaná v súdnom konaní. Aj pre ten prípad, že by došlo k zániku dlžníka v dôsledku či už vyhlásenia konkurzu alebo likvidácie, nestratil by veriteľ aktívnu legitimáciu v konaní o neúčinnosti predmetného právneho úkonu. Taktiež námietku odvolateľky, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s námietkou, či exekúcií podliehajú prostriedky na spomínanom účte, odvolací súd považoval za neopodstatnenú, pretože odpoveď na danú otázku nemá vplyv na rozhodnutie vo veci samej v danom spore. Rozhodnutie o trovách prvoinštančného ako aj odvolacieho konania ponechal na samostatné rozhodnutie súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

3. Okresný súd Košice - okolie uznesením z 24. júna 2016 č.k. 11C/31/2008-379 vo výroku I. uložil

žalovanej 2/ povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania titulom zaplateného súdneho poplatku v sume 132,77 € a titulom trov právneho zastúpenia v sume 946,34 €, všetko na účet právnej zástupkyne žalobkyne, do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia; vo výroku II. žalovanej 1/ náhradu trov konania nepriznal.

4. Krajský súd v Košiciach uznesením z 31. mája 2018 sp. zn. 6Co/130/2017 vo výroku I. potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice - okolie z 24. júna 2016 č.k. 11C/31/2008-379 v napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým bola žalovanej 2/ uložená povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania, vo výroku II. konanie proti žalovanej 1/ zastavil, a vo výroku III. rozhodol, že žalobkyňa má proti žalovanej 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Konanie proti žalovanej 1/ obchodnej spoločnosti ORAČ, spol. s r.o., naposledy so sídlom v Kechneci 132, IČO: 36 590 789, zastavil podľa § 378 ods. 1 CSP v spojení § 161 ods. 2 a § 64 CSP, pretože uvedená spoločnosť bola ex offio vymazaná z obchodného registra dňa 26. apríla 2013 bez právneho nástupcu.

5. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadla dovolaním žalovaná 2/ (ďalej aj „dovolateľka“). Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom súdy nižšej inštancie nesprávne vyložili ustanovenie § 42a ods. 5 Občianskeho zákonníka. Záver súdov nižšej inštancie, že žalovaná 2/ prevzala záväzok bez primeraného protiplnenia považovala za nesprávny. Zároveň mala za to, že žalobca môže odporovať právnomu úkonu iba do výšky určenej znaleckým posudkom alebo odborným odhadom, pričom takýto posudok súdu žalobkyňou predložený nebol. V tejto súvislosti namietala, že keďže súd na preskúmanie uvedenej otázky neustanovil znalca, došlo k vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Mala za to, že v poradi druhého rozhodnutie odvolacieho súdu je nekonzistentné s jeho predchádzajúcim rozhodnutím v otázke, či zákonná nemožnosť exekvovateľnosti finančných prostriedkov, ktorých sa odporovateľnosť týka, má vplyv na samotnú odporovateľnosť právneho úkonu. Žiadala napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení navrhovala dovolanie žalovanej 2/ odmietnuť ako oneskorene podané.

7. Žalovaná 2/ v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedla, že dovolanie podala telefaxom 18. mája 2015, teda v zákonom stanovenej lehote na podanie dovolania.

8. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej 2/ uviedla, že dovolanie žalovanej 2/ nebolo podľa predchádzajúcej procesnej úpravy prípustné, preto navrhovala, aby dovolací súd pokiaľ dospeje k záveru, že dovolanie žalovanej 2/ bolo podané v zákonom stanovenej lehote, aby ho dovolací súd ako procesne neprípustné odmietol, resp. v prípade, ak dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je prípustné, aby dovolanie žalovanej 2/ zamietol.

9. Žalovaná 2/ k vyjadreniu žalobkyne opätovne uviedla, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote, pričom podané dovolanie považovala za dôvodné.

10. Dovolanie žalovanej 2/ bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) vychádzajúc z vyššie uvedeného, ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

12. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a dôvody prípustnosti proti uzneseniu vymedzoval § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

13. Dovolanie žalovanej 2/ proti rozsudku odvolacieho súdu nesmeruje proti rozsudku majúcemu znaky niektorého z rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p. Dovolanie žalovanej 2/ teda v zmysle § 238 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

14. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z týchto väd vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p.

15. Dovolaiteľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

16. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolaiteľka namietala, že konanie súdov nižšej inštancie je postihnuté vadou konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

17. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané občianskym súdnym poriadkom [napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

18. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaná 2/ vyvodzovala procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. z toho, že odvolací súd rozhodol v rozpore s predchádzajúcim zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu vydaným v danej veci.

19. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález ústavného súdu z 3. septembra 2013 sp. zn. III. ÚS 46/2013, v zmysle ktorého pre odvolací súd nevyplýva z § 226 O.s.p. jeho viazanosť skôr zaujatým vlastným právnym názorom; odvolací súd teda môže (napríklad aj pod vplyvom záväzného právneho názoru ústavného súdu vysloveného v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) svoj skorší právny názor zmeniť. Potvrdzuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí rozhodnutie nerešpektujúce skorší právny názor odvolacieho súdu. Aj keď zmena skoršieho právneho názoru odvolacieho súdu je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom. Odvolací súd by ale mal v takomto prípade zmenu svojho právneho názoru vo svojom novom rozhodnutí riadne odôvodniť.

20. Z preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu však nevyplýva, že by odvolací súd zmenil svoj právny názor skôr vyslovený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení. V uznesení z 28. októbra 2010 sp. zn. 4 Co 205/2009 (nachádzajúcom sa na čl. 213 spisu) sa odvolací súd otázkou, či zákonná nemožnosť exekvovateľnosti finančných prostriedkov, ktorých sa odporovateľnosť týka, má vplyv na samotnú odporovateľnosť právneho úkonu (tak ako namietala dovolaiteľka), nezaoberal. Odvolací súd v

uvedenom rozhodnutí dospel k záveru, že v danej veci bolo potrebné zistiť, či skutočne účet č. XXXXXXXXXX/XXXX, vlastníkom ktorého bola žalovaná 1/, bol zriadený ako osobitný účet len na vklad dotácie z Poľnohospodárskej platobnej agentúry, a či od doby jeho zriadenia boli naň vložené len prostriedky poskytnuté touto agentúrou. Uvedené zistenia boli totiž podstatné pre záver, či napadnutý právny úkon je odporovateľný, resp. v akom rozsahu (viď strana 6 rozhodnutia). Dovolací súd navyše uvádza, že v rozhodnutí z 24. marca 2015 č.k. 4 Co 153/2012 odvolací súd k námietke žalovanej 2/ uviedol, že odpoveď na otázku, či exekúcií podliehajú prostriedky na spomínanom účte, nemá vplyv na rozhodnutie vo veci samej v danom spore. Námietka žalovanej 2/ o jej odňatí možnosti konať pred súdom tým, že odvolací súd sa neriadil s ním skôr vysloveným právnym názorom v zrušujúcom uznesení, je preto neopodstatnená.

21. Pokiaľ žalovaná 2/ mienila v súvislosti s procesnou vadou konania uvedenou v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. namietat, že nevykonaním znaleckého dokazovania jej súdy ako strane sporu odňali možnosť konať pred súdom, dovolací súd uvádza, že táto námietka žalovanej 2/ nie je dôvodná. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z označených dôkazov súd v rámci dokazovania vykoná, bolo vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.) a nie vecou strán sporu (pozri uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011).

22. Pokiaľ žalovaná 2/ v tejto súvislosti zároveň spochybňovala úplnosť zistenia skutkového stavu veci, najvyšší súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

23. Pokiaľ je žalovanou 2/ namietaná „iná procesná vada“, dovolací súd poznamenáva, že taká vada bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však mohla byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). I keby teda v preskúmvanej veci došlo k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladalo by to prípustnosť dovolania žalovanej 2/.

24. Žalovaná 2/ v dovolaní taktiež namietala, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatuje, že nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladalo (pozri tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

25. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalovaného 2/ proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

26. Úspešnému žalobcovi súd priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému 2/. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2

CSP).

27. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.